

SIKERÜL LILYNEK
MEGMENTENIE MÁSOKAT?

LILY
Története

KÖLYÖKMESE

W. Bruce Cameron

W. Bruce Cameron

LILY
TÖRTÉNETE

KÖLYÖKMESE

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2025

**Sheri Keltennak, aki pontosan abban
a pillanatban jelent meg, amikor
szükségem volt rá, és azóta is útmutatást,
segítséget, bölcs tanácsokat ad, és profi
bokszmanedzserként működik.
Nem boldogulnék nélküled, Sheri.**

1

Volt egy mamám. Lánytestvérem nem volt egy sem, fiútestvérem viszont túl sok is.

Mindnyájan egy tiszta, meleg kennelben éltünk. A kennelünknek három olyan fala volt, amin nem láttam át – és egy olyan, amin átláttam. Ez összecsavart, vékony drótszálakból állt. Láthattam, hogy mi van a túloldalán, de nem tudtam átpréselni magam a drót résein.

Ez egyikünknek sem sikerült, bár próbálkoztunk. Tudtuk, hogy odakint szagolni-, kóstolni- és megrágnivaló dolgok vannak, több, mint amit a kennelotthonunkban találtunk.

Felettünk magas mennyezet volt, a ketrecünk belsejében pedig puha kutyáágy. Ott aludtam a kutyamamámmal, miközben egy vagy több testvérem elterült rajtam.

Velünk pont szemben egy ugyanolyan kennelt láttam a rácson át, mint a miénk, csak az üres volt. A kennelünkön túl hallottam

más állatokat és éreztem a szagukat. Voltak köztük kutyák, akik ugattak, és olyanok is, akik nem. És voltak olyan fura szagú állatok, akik nem kutyák voltak, és nyávogó hangot adtak. Más nem kutyák pedig csiviteltek vagy fújtak. De sosem láttam ezeket az állatokat, és nem jöttek be hozzánk a kennelünkbe.

Nem mindig éltünk itt. Halványan emlékeztem egy másik helyre, ahol másféle szagok voltak. Ott fáztam. A kennelben nem.

Amikor a hideg helyen éltünk, az egyetlen ennivalóm az anyám teje volt. De miután megérkeztünk a kennelbe, hamarosan másféle ennivalót kaptam. A falon, amin átláttam, volt egy kapu, amit ki lehetett nyitni, és néha bejött rajta egy nő, és hozott egy tálban puha pépet.

Az anyám üdvözölte ezt a nőt, és megnyalta a kezét, miközben boldogan csóválta a farkát, úgyhogy tudtam, ez a nő kedves. Nem bánt. Bízhatok benne. Az biztos, hogy a bátyáim bíztak benne. Odarohantak hozzá, felugráltak az arcához, és a hajához kapkodtak a fogukkal. Én általában a háttérbe húzódtam, nehogy összetapossanak. De azért én is kedveltem a nőt.

Ha nem lett volna ez a sok testvérem, meg tudtam volna mutatni neki, milyen nagyon kedvelem. És milyen nagyon kedvelem az ételt, amit hozott.

Bár nem ehettem mindig annyit belőle, amennyit szerettem volna.

Ennek a túl sok testvérem volt az oka. *Sokszor* gondoltam erre, különösen, amikor valamelyikük rám ugrott vagy nem engedte, hogy oda menjek, ahová akarok.

A legnagyobb bátyám fehér volt, szürke foltokkal, mint én. Egy másik fekete volt, csak a farka hegye volt fehér. A harmadik pedig teljesen barna volt. Mindnyájuknak puha füle volt, nagy mancsa és egyfolytában csóváló farka. Nekem is. De ők mind nagyobbak voltak, mint én. Sokkal nagyobbak, és emiatt, úgy tűnt, azt gondolták, hogy összevissza lökdöshetnek engem.

Mindig nehezen találtam helyet, hogy szophassak az anyámtól, mert egy vagy két bátyám mindig megpróbált félrelökni onnan. A kennelben nehezen tudtam elég húsos pépet falni a tálból, mert a bátyáim akartak elsőnek odaérni, és én nem mindig tudtam közejük tolakodni.

A fivéreim a fejemre léptek, amikor játszottunk. Rajtam aludtak, és teljesen kilapítottak. Hangosabbak voltak, gyorsabbak és durvábbak, mint én, és mikor birkóztunk, mindig a rakás alján végeztem.

Néha azt gondoltam, könnyebb volna az élet, ha *egyáltalán* nem lennének fivéreim.

Ha egy testvérem a farkamba harapott, a fejemre esett vagy a szemembe nyomta a mancsát, vakkantottam vagy visítottam. Akkor a mamám jött, hogy megkeressen. Felemelt a tarkómnál fogva. Néha éreztem a mamám finom harapását a nyakszirtemen, mielőtt még hozzám ért volna a szája; éreztem a meleg leheletét a képzeletemben.

A mamám visszavitt a kennelünk végébe, ahol a puha párnából álló ágyunk volt a padlón. Ott lefeküdt velem, és körbefogott a testével.

Szerettem a mamámmal így heverészni. Ő is nőstény kutya volt, mint én. Éreztem az illatán. Csak mi ketten voltunk lányok a kennelünkben. Azt gondoltam, ezért szeret engem a legjobban.

Legalábbis ezt reméltem.

Néha, mikor az anyámhoz simulva feküdtem, figyeltem a kennelünk előtt elmenő embereket. Ez volt nagyjából az egyetlen lát-nivaló, hacsak nem akartam a testvéreimet nézni. A legtöbb ember sietősen haladt el előttünk, egyik vagy másik irányba.

De egy nap a nő, aki az ennivalót hozta nekünk, megállt a kennelünknel. Én érdeklődve felemeltem a fejemet, mert más emberek is voltak vele! Kisebb emberek, akik gyorsabban és egy kicsit ügyetlenebbül mozogtak, mint ő.

Fiatal emberek voltak. Gyerekek.

Szimatolni kezdtem. Két fiú és egy lány szagát éreztem.

A fiúk nagyobbak voltak, a lány kisebb. Pont, mint az *én* családom!

A bátyáimra pillantottam. Ők egyáltalán nem figyeltek. Szó-kás szerint egy rakásban heverték a kennel egyik falánál. Barna bátyám egy játékot rágcsált. Legnagyobb bátyám pedig barna bátyám lábát rágcsálta. Fehér farkú bátyám arra készült, hogy rávesse magát legnagyobb bátyám fejére.

– Ó – mondta a kislány a drótrács túloldalán. Hosszan elnyújtva mondta, boldogság és vágyakozás érződött a hangban. – Ó, kiskutyák!

Felkeltem, megráztam magam, és előreiramodtam tájékozódni.

A lány letérdelt, és bedugta az ujjait a rácson. Én megszaglásztam őket. Csodás illatuk volt. Sós izzadság, puha bőr, sár és valami édes és ragadós szagát tudtam elkülöníteni. A lány kuncogott, amikor nyalogatni kezdtem a kezét. Én erre csóválni kezdtem a farkam.

Aztán nekem rohant az összes bátyám. Mielőtt feleszméltem volna, már farkcsóváló, lihegő, csaholó kiskutyák alá voltam temetve.

– Menj az útból, Maggie Rose! – mondta valaki.

Én tekeregve hátráltam. Amikor kihúztam a fejem a bátyáim rakása alól, láttam, hogy a lány már nem térdel a rácsnál. A fiúk félrelökték, hogy odatérdelhessenek, és ők dughassák be a kenelünkbe az ujjukat, aztán nevetve nézték, amint a fivérem nyalogatták és rágcsálták a kezüket, visítva, hogy figyeljenek rájuk.

Szinte biztos voltam benne, hogy a lány a húguk, és a nagyobb fiúk a fivérei. Éreztem a szagukon. Ahogy az alomtársaimnak olyan szaga volt, mint nekem, a lánynak is olyan volt a szaga, mint a két fiúnak. Ezenkívül a lökdösődésről tudtam, hogy pont így viselkednek a fiútestvérek.

Mindnyájuknak ugyanolyan barna haja volt, de a lányé a válláig ért, a fiúké pedig rövid és a fejükre simuló volt. A magasabb fiú haja szépen féloldalra volt simítva, a fiatalabbé viszont mindenfelé állt.

– Menj odébb, Craig! – mondta a fiatalabb fiú, könyökével oldalba bökve a nagyobbat.

– Ne lökdösődj, Bryan! – válaszolt a nagyobbik, és ő is megtámasztotta. A leheletének olyan illata volt, amiről hamarosan megtudtam, hogy mogyoróvajtól származik. Nagyon kellemes volt. Szerettem volna többet megtudni a mogyoróvajról.

A lány – Maggie Rose? – felnézett a nőre.

– Anya! A lány kiskutya miért ilyen kicsi? – kérdezte.

– Ő a vakarcs az alomban – válaszolt a nő, anya. – Ez megesik, édesem. Az egyik kölyök kicsinek születik, és utána nehéz neki megkapnia a neki járó részt az enniavalóból vagy a tejből, úgyhogy nem nő olyan gyorsan, mint a többiek.

A kisebbik fiú, akinek fehér farkú bátyám harapdálta az ujjait, most felnézett.

– Vakarcs – így kell hívnunk téged, Maggie Rose – mondta nevetve.

Leültem, és a lányra meg az anyjára néztem, magasan a testvéreim feje fölött. Láttam, hogy a lány lehajtja a fejét, és a válla megrogy egy kicsit a bátyja szavaitól.

– Bryan, elég volt – szólalt meg szigorúan az anya. – Engedjétek egy kicsit oda.

Előrenyúlt, és kinyitotta a kaput a drótrácson.

Amint kitért a kapu, a testvéreim kiszaladtak a folyosóra. Fel támaszkodtak a fiúkra, felugrálva megnyalták az arcukat, megharapdálták a kezüket. Craig és Bryan nevetve levetették magukat a padlóra, a bátyáim pedig felmáztak rájuk, pont úgy, ahogy az anyánkra szoktak, amikor játszani akartak.

Én a kenneben maradtam. Szerettem volna közelebről megszagolni és megkóstolni ezeket az ismeretlen embereket, hogy kiderítsem, van-e náluk valahol ennivaló. De jól ismertem ezt a játékot. Mindig az volt a vége, hogy rám tapostak és összepréseltek.

– Ó, kiskutyá, semmi baj – szólított meg halkán Maggie Rose. – Idejöhetsz. Gyere ide hozzám.

Tetszett nekem a hangja. Szerettem volna még egy kicsit nyalogatni a kezét. Óvatosan kikerültem a birkózó fiúkat meg a bátyáimat, és felugrottam Maggie Rose ölébe.

Nem tett hirtelen mozdulatokat. Gyengéden ért hozzám. A kezének éppen olyan finom íze volt, mint korábban. Bedugtam az orromat az álla alatti hajlatba, ahol izzadt és finom ízű volt a bőre.

A lány nevetett.

– Ez csikiz – mondta.

– Én ezt Gunnernek fogom nevezni! – jelentette ki Bryan, feltartva fehér farkú bátyámat, hogy a lába kalimpált a levegőben.

– Ez pedig Butch! – közölte Craig, és megvakarta legnagyobb bátyám hasát.

– A barna lehetne Rodeo – javasolta Bryan.

– Nem létezik. Zev! Legyen Zev a neve!

– Én ezt Lilynek akarom elnevezni – szólalt meg Maggie Rose. A karjával átölelt, én pedig összegömbölyödtem az ölében. Olyan kellemesen éreztem magam, mint amikor a mamámmal aludtam.

– Nem jó – jelentette ki Craig. – Mit szólnál ahhoz, hogy... Katie?

– Én miért nem nevezhetek el egy kiskutyát? – kérdezte panaszosan Maggie Rose.

– Mert te egy vakarcs vagy! – nyerített fel Bryan.

– Nem szólok még egyszer, Bryan – figyelmeztette anyu. – Maggie Rose, hát persze, hogy elnevezheted azt a kiskutyát, ha akarod.

– Akkor Lilynek nevezem – mondta Maggie Rose.

– Buta név – dünnyögte Craig.

– Miért kellene a liliumról elnevezni egy kutyát? – gúnyolódott Bryan. – Még csak nem is teljesen fehér. A liliumok száz százalékban fehérek.

– Az a kedvenc virágom – válaszolt Maggie Rose halkán, de dacosan. – Lily lesz a neve.

Anyu közben odébb sétált, és most pár méterre beszélgetett a folyosón egy magas nővel, akit már korábban is láttam. Ennek a nőnek rövid, fekete haja volt, és bakancs volt a lábán.

– Jól van, fiúk, ideje indulnunk – szólt nekik anyu.

– Ó, anya – jajdult fel Craig –, még csak most jöttünk.

– A fociedzés nem vár senkire. Egyetlen gyerekre sem. Tegyétek vissza a kölyköket a kennelbe!

– Anyu, én maradhatok? – kérlelte Maggie Rose a nőt. – Nem akarok a fiúk fociedzésére menni.

– Nehogy összetévesszenek téged a labdával, vakarcs – ugratta Bryan. Halkan beszélt, és azt hiszem, anya nem hallotta meg.

Anyu és a magas nő beszélgettek még egy kicsit.

– Rendben. Figyelek rá – egyezett bele a magas nő.

– Jól van, Maggie Rose, maradhatsz – szólt oda anya. – Amelia a főnök. Segíts neki, és csináld azt, amit mond.

Maggie Rose szélesen elmosolyodott. Az arcához szorított, úgy-hogy bele tudtam fúrni a fejem a hajába, hogy alaposan megszag-lásszam.

Az emberfivérek elmentek. Az én kutyaivéreim odarohan-tak Maggie Rose-hoz. Felmásztak az ölébe, az arcát nyalogatták. Maggie Rose átölelt és a karjával védelmezett engem.

Aztán felállt. Még mindig erősen tartott a karjában. A bátyáim lepotyogtak az öléből a padlóra. Maggie Rose visszaterelte őket a kennelebe, és rájuk csukta az ajtót.

Ők csaholtak és ugattak, és az ajtóra támasztották a mancsukat. A mamám, aki még mindig a kennele végében feküdt, felemelte a fejét, és élénken figyelt, de nem mozdult.

– Elviszlek kalandozni, Lily – közölte velem Maggie Rose.

Tetszett nekem az illata. Tetszett nekem a hangja. Tetszett ne-kem a keze. De nem tudtam, hová visz, ahogy elindult velem a kenneletől, és távolodtunk a mamámtól meg a testvéreimtől. Vajon hová megyünk?

2

Maggie Rose bevitt egy a helyiségbe, ahol sok olyan kennelt láttam, mint amilyenben én laktam a mamámmal meg a bátyáimmal. A kennelek közül néhányban kutya volt. Örültem, hogy látom őket, mert egy ideje már éreztem a szagukat.

– Te aranyos kiskutya vagy, Lily. Nagyon nyugodt vagy – mondta nekem Maggie Rose. – Én állatorvos leszek, ha felnőttem, hogy segíthessek az olyan kutyaéknak, mint te.

Fogalmam sem volt, mit mond, de kezdtem megszeretni a lágy, magas hangját.

– Kész vagy? – kérdezte. – Ideje, hogy találkozz az új barátaidal, Lily.

Az egyik kennelben egy nagy, fekete kutya lakott. Kócos bundája volt, ami szinte teljesen eltakarta a szemét.

– Ő Poppy! Szia, Poppy! Poppy csak most érkezett a menhelyre.

Poppy nézte, ahogy Maggie Rose elmegy előtte, de nem reagált. A következő kennelben egy apró fehér kutya, egy fiú aludt az ágyán. Egy barna kutya, egy lány, ránk horkantott. Rövid szőre volt, fehér mellénye és nyomott orra. Apró, barna, csutak farka remegett, mintha csóválta volna.

Maggie megállt a következő kennelnél, és egy kutya, aki ott lakott, farkcsóválva odajött a drótkerítés kapujához. Nagy kutya volt, fényes, fekete szőrű. Az arca barna volt, az orra körül fehér. Maggie Rose leengedett, hogy összeérinthessem az orrom vele a rácson keresztül.

Ez a kutya is fiú volt, mint az én testvéreim! De öregebb volt náluk, még a mamámnál is öregebb. Nem is tudtam, hogy léteznek ilyen nagy és öreg kan kutyák, mint ez.

– Szia, Brewster! Lily, ő Brewster – mondta nekem Maggie Rose. – A családjának el kellett költöznie, és nem tudtak tovább gondoskodni róla. Brewster öreg kutya, és régóta van már itt. Anya azt mondja, vele biztonságosan beszélgethettek, mert felmérték. Ez azt jelenti, hogy ő meg Amelia tesztelte a viselkedését. Új családot akarunk keresni neki. Mi ezzel foglalkozunk, Lily. Családot keresünk az állatoknak, akiknek nincs otthona. Mint neked!

Riszálván körbefordultam, és megnyaltam az orrát.

Ő kuncogott, és mentünk tovább.

– Akkor kerültél ide, amikor még alig nyílt ki a szemed. Újszülött voltál. Te meg a mamád egy olyan embernél laktatok, aki úgy döntött, hogy nem tud gondoskodni rólatok, úgyhogy behozott

ide téged meg a testvéreidet. Az anyukám tavaly kezdett ennél a menhelynél dolgozni. Ő a főnök. Főleg kutyákat mentünk, és macskákat, de volt már kecskénk, teknősünk, sőt még pár csirkénk is!

A nagy helyiség, ahol voltunk, megváltozott, amikor magunk mögött hagytuk az öreg kutyát. Ebben a részében nem voltak hosszú, keskeny kennelek. A fal mentén kisebb, drótból készült kennelek voltak, egymásra rakva.

Az első ilyen ketrecben egy velem egyforma méretű állat húzódott meg a ketrece hátsó sarkában. Csak bámultam. Akármi legyen is ez, nem kutya! Felismertem a nem kutya szagát, amit egyfolytában éreztem korábban is.

– Ő Oscar – mondta nekem Maggie Rose. – Semmi baj, Oscar, Lily nem bánt. Gyere ide, és köszönj neki!

Azzal leguggolt a kapu mellett.

Az állat lassan közeledett. Fényes, szürke bundája volt, távol ülő sárga szeme és háromszögletű füle, amely egyenesen felállt a fején. Még sosem láttam ilyen füleket! Az én fülem lehajlott az arcom mellett, mint a mamámé meg a testvéreimé.

Maggie Rose fél kezével a hóna alá fogott, a másik keze ujjait pedig bedugta a rácson. Oscar megszagolta. Azt hittem, majd megnyalogatja Maggie ujjait, ahogyan azt illik, de ehelyett hozzájuk dörgölte az arcát, és valami mély, dörmögő hangot adott ki. Milyen fura!

– Ez az első cicád, ugye, Lily? – kérdezte Maggie Rose. – Oscar szereti az embereket. A legtöbb kóbor macska fél, de Oscar nem. Fogadni mernék, hogy gyorsan örökbe fogadják. Anyu azt

mondja, hogy csak ivartalanítani kell előbb. Hogy ne legyenek kicsinyei. Én szeretem a kiscicákat, de már így is túl sok szaladgál szabadon a világban, anyu azt mondja. Jól van, köszönhetsz a cicának, de legyél kedves. Látod a cicát, Lily?

Cica. A nem kutya egy cica volt. Maggie Rose közelebb tartott a rácshoz, és én kíváncsian beszívtam Oscar szagát. Nagyon érdekes volt egy olyan állattal találkozni, aki nem kutya! Oscar is megszagolt engem, aztán visszahúzódott a ketrec belsejébe. Magasra tartotta a farkát, ami egy kicsit idegesen rezgett.

– Oscar nem bízik a kutyákban, még egy olyan kicsiben sem, amilyen te vagy – jegyezte meg Maggie Rose, és felállt. – Gyere, Lily.

Egy másik ketrecben két másik macska bámult rám üres tekintettel. Ők nem jöttek oda, hogy megszagoljanak, de talán a macskáknál ez volt a szokás. Egyszer majd össze fognak barátkozni velem, ebben biztos voltam. Elképzeltem, ahogy birkózom velük, és a farkamat csóváltam a gondolatra. Hasonló méretűek voltak, mint én. Velük birkózni sokkal igazságosabb volna, mint a bátyáimmal.

Maggie Rose felemelt, hogy benézhessek a következő ketrecbe. Először azt hittem, egy újabb cicát látok. A ketrecben lévő állat ugyanolyan puhán és elegánsan mozgott. De hosszabb volt a teste, a lábai pedig rövidebbek, mint Oscarnak. A szaga sem olyan volt. Valahogy vadabb volt a szaga.

Egy újabb fajta nem kutya!

Nem úgy, mint a két macska az előző ketrecben, ez az állat egyenesen odajött a rácshoz, magasan felnyújtotta a nyakát, és apró

orrát az enyémhez érintette. Kerek, fekete szeme volt, amely csillogott a tompa fényben, és fekete álarc fedte barna arca felét. A bajusza megcsiklandozta az orromat!

– Szia, Freddie! – mondta Maggie Rose. – Freddie semmitől sem fél, Lily. Ő vadászgörény. Csak a nyáron lesz velünk. Ősszel visszamegy Craig iskolájába. Craig tizedikes lesz, Bryan hetedik. Szóval Freddie Craig iskolájában lakik, a természettudományos laborban. Craig azt mondja, van egy nagy ketrece létrákkal, amikre felmászhat, és egy függőágya, amiben alszik. Tetszik neked a vadászgörény, Lily? Mit gondolsz, lehetnétek barátok?

Láttam, hogy Freddie-nek nagyon erős fehér fogai vannak a szimatoló orra alatt. Úgy tűnt, érdekesnek talál, és játszani szeretne velem. A vadászgörény úgy nézett ki, mint egy macska barátságosabb változata.

– Anyu azt mondja, a vadászgörények nem igazán háziállatok, és szabadon kellene élniük. De Freddie sosem élt vadon, és túl öreg, hogy megtanulja. Úgyhogy jó dolog, hogy a tanárnő gondoskodik róla – magyarázta nekem Maggie Rose. – Ha megpróbálnánk most szabadon engedni, egy prérifarkas vagy vadmacska elkaphatná.

Eltűnődtem, mit jelenthet ez a sok beszéd. Azt mondja, hogy betesz engem a ketrecbe vagy hogy kiengedi Freddie-t, hogy játszhatunk? Én örülnék mindkettőnek.

De úgy tűnt, Maggie Rose-nak nem állt szándékában kinyitni a ketrec ajtaját. Fogalmam sem volt, miért. Beérte azzal, hogy odatartott a rácshoz, hogy jól megnézhessem a vadászgörényt.

Mintha Freddie is rájött volna ugyanerre – hogy nem jöhet ki játszani. Megunva, hogy csak az orrunkat érinthetjük össze, hátat fordított, és elrohant, gyorsabban, mint ahogy én tudok futni. Felmászott egy dobozra, és bebújt a tetején lévő lyukon. Pár pillanat múlva a feje megjelent a nyílásban; Freddie ránézett Maggie Rose-ra meg rám, aztán újra visszahúzta a fejét.

– Azt hiszem, Freddie most éppen nem vágyik társaságra – közölte Maggie Rose, és vitt tovább.

Nagyon csalódott voltam, hogy elmentünk onnan anélkül, hogy játszhattam volna. Talán valahogyan tudatnom kellett volna Maggie Rose-zal, mennyire szeretnék birkózni a vadászgörényel.

A következő kennelben, amelyhez odavitt, megint csak egy újabb fajta állat volt! Csak ámultam. A mai nap előtt csak azt tudtam, hogy vannak fiú kutyák és lány kutyák, nagy kutyák meg kicsik. Na meg persze vannak emberek is. Most pedig ismertem a szagát és a látványát a macskáknak és a vadászgörényeknek meg... – mi is volt ez itt?

Kisebb volt Oscarnál, úgyhogy nem macska volt. Az arca egy kicsit olyan volt, mint Freddie-é, bár a teste nem volt olyan nyújtott. Ez az állat zömökebb és kerekebb volt. Fehér volt a melle, a szeme fekete, és olyan volt a füle, mint a macskáké. A farka hatalmas, felfújt valami volt, amely mintha úszott volna a háta mögött a levegőben, megrezzenve és tekeregve az állat minden mozdulatánál.

Ennek az állatnak az egyik lába fura volt. Teljesen be volt tekerve valami fehér dologba, ami úgy nézett ki, mint a textil, de

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói **KEDVEZMÉNNYEL** lehet a Tiéd
a kiadó mindkét webáruházában!

[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

[Megrendelem most a Könyvmolyképzőn!](#)

Köszönjük, hogy megrendeléssel
még több jó könyv megjelenését támogatod!

hangosan koppant, amikor nekiütődött a ketrec padlójának. Még sosem láttam ilyen lábat!

Ez a teremtmény még ezzel a fura lábbal is gyorsan, szökkenő mozdulatokkal mozgott, amit izgalmas volt figyelni. Addig fészkelődtem, amíg Maggie Rose le nem tett, aztán kapirgálni kezdtem az ajtót, és egy kicsit nyüszítettem.

A kapunak fura volt az érintése. Valami sima, átlátszó dolog volt a rácson, így a mancsommal nem tudtam benyúlni. Nem is igazán tudtam szagolni rajta keresztül.

Azt akartam, hogy ez a kis állat kijöjjön, vagy hogy engedjenek be hozzá. Meg akartam kergetni. Muszáj volt megkergetnem!

Várakozóan felpillantottam a kislányra, aki mosolyogva nézett le rám. Azt már tudtam, hogy az ajtó kinyitása olyasmi, amit csak az emberek csinálnak – a kutyák nem tehetnek mást, csak leülnek és várnak. Úgyhogy leültem, és vártam, hogy Maggie Rose kinyissa az ajtót, és kiengedje a gyors, cikázó teremtet.

Tudtam, hogy amint megteszi, nagyon jól fogunk szórakozni!